

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 837/2020
04.03.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Марине Милановић и Добриле Страјина, чланова већа у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић адвокат из ..., против тужене Републике Србије-Високог савета судства-Привредног суда у Сомбору, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужиле која је изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 252/19 од 05.08.2019. године, у седници већа која је одржана дана 04.03.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 252/19 од 05.08.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 252/19 од 05.08.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору Прр 185/18 од 19.03.2019. године, обавезана је тужена да тужили на име на име новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року исплати износ од 400 евра у динарској противвредности на дан исплате по средњем курсу НБС са законском затезном каматом почев од 19.03.2019. године, као дана пресуђења, па до коначне исплате. Тужбени захтев преко досуђеног износа од 400 евра до траженог од 3.000 евра у динарској противвредности на дан исплате по средњем курсу НБС са законском затезном каматом од дана пресуђења па до исплате је одбијен. Обавезана је тужена да тужили на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 27.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности па до коначне исплате, у року од 8 дана под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гжрр 252/19 од 05.08.2019. године жалбе тужиле и тужене одбијене су и пресуда Основног суда у Сомбору Прр 185/18 од 19.03.2019. године у побијаном одбијајућем делу одлуке о главној ствари у делу одлуке о трошковима поступка потврђена. Одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је изјавила посебну ревизију, због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка учињене у поступку пред другостепеним судом, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу одредбе члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“ бр. 72/11...55/14), прописано је да посебна ревизија може да се изјави због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побије ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиле за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року у поступку пред Привредним судом у Сомбору, у предмету Ст 45/10, а повреда овог права тужиле је утврђена решењем Привредног суда у Сомбору Р4 Ст 429/18 од 19.03.2018. године. О праву тужиле на новчано обештећење и висини новчаног обештећења судови су одлучивали на основу одредбе члана 30. Закона о заштити права на суђење у разумном року. У ревизији тужила указује на неуједначену судску праксу у погледу одлучивања о висини накнаде за новчано обештећење, међутим, висина новчаног обештећења одређује се у сваком конкретном случају према чињеницама и околностима које су од утицаја за оцену трајања суђења у разумном року, тако да нема потребе за одлучивањем о ревизији ради уједначавања судске праксе.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је дана 16.08.2018. године, са захтевом за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року од 800 евра у динарској противвредности на дан исплате, а поднеском тужиле од 21.01.2019. године тужба је преиначена повећањем захтева за исплату тако што је постављен захтев за исплату износа од 3.000 евра у динарској противвредности.

Чланом 27. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Сл. гласник РС“, бр. 40/15) прописано је да независно од врсте и висине тужбеног захтева у поступку пред судом сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак (став 1.) и да ревизија није дозвољена (став 3.).

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не

прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да у поступку по тужби за новчано обештећење ревизија није дозвољена, у смислу члана 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, то је Врховни касациони суд донео одлуку као у ставу другом изреке сходно одредби члана 413. ЗПП.

Одлука о захтеву тужиле за накнаду трошкова поступка по ревизији садржана у трећем ставу изреке, донета је на основу члана 165. став 1. у вези са чланом 153. став 1. ЗПП. Тужилца није успела у поступку по ревизији, па зато нема право на накнаду трошкова тог поступка.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић